

La qüestió de la Índia

A les colònies que Anglaterra té a la Índia ha esclatat un moviment nacionalista com jamai no s'havia vist; aquest moviment és una vertadera manifestació de desgrat i rebel·lia vers l'imperi britànic, fortament interessant, a la vegada que és un cas únic i curiós.

Interessant, perquè la lluita iniciada afecta a la vida econòmica de tots els pobles, ja que els productes d'importació de la Índia són imprescindibles a gran part de les més importants indústries de tot el món.

El cas és també curiós perquè la lluita s'ha portat en un mitjà distint de totes les lluites fins avui conegudes per a conquerir l'independència dels pobles. Les armes esgrimides pel poble hindú en contra de la metròpoli absorbidora són el desobeïment civil, la no cooperació; és dir, la resistència sistemàtica; resistència en la qual tots els detalls són premeditats amb anticipació. Anticipadament s'acordà l'hora en que havia de començar la lluita i des de llavors tot el poble es disposa al sacrifici amb tota fermesa fins a conquerir la victòria total.

La lluita portada en aquest terreny no haurà pas sorprès a Anglaterra. Sobradament coneix el poble que ha dominat fins ara; poble místic per excel·lència, de religió primitiva, conservada a través dels segles, que s'extasia com vertader predestinat, seguint la pauta marcada en els llibres sagrats Vadas i Malabaratas, quins himnes, continguts en ses planes, són vertaderes joies filosòfiques.

Anglaterra ha procurat introduir a la Índia la civilització europea; ha construït vies de comunicació; ha establert centres d'ensenyament i centres d'higiene; ha edificat grans universitats i hospitals; però tots aquests intents de colonització s'han ofuscat per l'ombra de sos meravellosos temples, de grandiosa i única bellesa i magnificència artística, servadors dels costums i tradicions, i avui no és un cas rar topar-se pels carrers més moderns de Calcuta i altres ciutats importants amb qualques ramades de bous petjant o descansant damunt de les voreres, mentre que el vianant ha de baixar i prosseguir la seva via pel mig del carrer, ja que dits animals són considerats com cosa sagrada pels naturals del país, com així mateix cada dia va creixent el prestigi del riu Ganges, el riu sagrat tan estimat i venerat dels hindús.

Quan el nostre país cercava la conquesta de noves colònies, les expedicions tenien a la vegada un caire guerrer i religiós; els aventurers que es reclutaven a aital fi, anaven a la recerca de les riqueses naturals, però alhora anaven també a imposar la seva religió per la força de les armes, destruint tot el que els aborígens d'aquells països tenien o adoraven: ídols que la seva tradició havia divinitzat. I de

tal procedir n'esdevenia gran part de l'odi dels naturals en contra de l'invasor, destructor de la seva civilització, sovint fortament interessant. Exemple: la civilització maya a Mèxic, quins restes, servats encara, són l'orgull del poble mexicà contemporani.

Amb la força de les armes imposaren nostres avantpassats els nostres costums i la religió; més, en l'esdevenidor ens resultà un perjudici. Els seus fills, que foren també els dels seus opressors, que avui parlen la pròpia llengua i porten els mateixos noms, foren els més forts puntals per a conquerir l'independència i la llibertat del seu poble en contra de la metròpoli.

La colonització per la força de les armes no fou sols patrimoni de nostres avantpassats; tots els estats d'aquell temps empraven igual mètode i fins quiscun estat modern obra d'aital faisó.

Anglaterra, en aquests últims temps, no ha seguit per aitals viarany en ses conquestes; elles han estat purament comercials i estratègiques; l'aspecte religiós de cada país conquerit ha estat respectat; sols ha tingut per lema: «penseu com vulgueu, mentre compreu, us humilieu i serviu els nostres interessos». Aquest procediment li ha permès la creació de un gran imperi i un poder colonial considerable.

Però com la metròpoli cada dia per a cobrir ses pròpies necessitats ha anat expremment les riqueses de les colònies, aquestes s'han ressentit, i, deixant de banda el Canadà i Austràlia, quina població és oriunda d'Anglaterra, en totes es manifesta el descontent, culminant en el cas de la Índia, on el clima fa que la població blanca i europea quedi reduïda als dependents de l'Estat i ram administratiu i comercial; així és que el gros de la població són naturals del país i per tant senten amb fervor l'ànima d'independència, prescindint de la tutela interessada de la metròpoli absorbidora.

Ghandi, el capdill dels nacionalistes hindús, temperament sensible fins al misticisme, sap per experiència que quan els fusells parlen, apaguen els clams de justícia i de raó (exemple el cas del Transvaal) i per això ha preconisat la resistència passiva en contra d'Anglaterra. Sap també que l'opressor posseeix la marina de guerra més poderosa del món i que té també un exèrcit colonial tan nombrós que fàcilment pot traslladar-lo d'un lloc a l'altre, sense por de que, en enfrontar-lo en contra els del país han d'anar a lluitar, els uneixi amb aquests cap llac de simpatia.

Segons hem llegit, el poble hindú no vol portar la lluita al terreny de les armes; ells s'han donat compte que l'exèrcit i la marina són sostinguts amb els impostos que ells mateixos paguen i s'han dit: —No paguem. Que tanquin i processin tota la població. Més, no

donem motiu a que parlin les armes. Amb les armes la victòria els seria fàcil i així mateix justificaria tota mena de represàlies.

Si els nacionalistes de la Índia surten victoriosos en la lluita amb la seva tàctica, s'haurà donat un gran pas en el camí de la raó i de la justícia.

CUCH

La vaina indefensa es feliz mientras protege la punta de la espada.

Gritos de niños son los montes que levantan sus brazos porque quieren estrellas.

Si cierras la puerta a todos los errores, dejarás fuera la verdad.

RABINDRANATH TAGORE

Diàleg

—La satisfacció, senyor Ramiro, la porta pintada a la cara.

—Vol dir?

—Ja ho he dit. Avui vostè s'apunta un tanto. La festa del Corpus és, per als bons catòlics, la victòria sobre els filisteus. En aital diada, el poble és de vostès.

—Es veritat. Avui es pot dir que havem anat al copo. Hi havia representades totes les classes socials i una gentada com no s'havia vist mai. Llàstima que les sabates que he estrenat m'apretaven els ulls-de-poll i amb aquesta preocupació m'han passats desapercebuts molts detalls interessants.

—En tots els grans espectacles, de detalls sempre a un se n'hi escapen, i en el d'avui els colors, les olors, les empentes i les dones trastornen com un narcòtic i distreuen més que el dolor dels ulls-de-poll.

—Ja li diré, però sense això, n'hi havia una, de cosa, que m'ha tingut violent i nerviós tot el trajecte de la processó.

—Algun company distret que no tenia cura del blandó?

—Ca, no senyor! Em preocupava que expressament en sortir de l'església m'he posat vora la custòdia; però a mig camí ja s'havia rerassegat almenys cinquanta passes...

—I, és clar, vostè volia tenir l'honor de fer-li llum.

—Sí; i d'arribar junts al final per a poder arreplegar un clavell que ja feia sis anys que hi lluitava en và. Però avui ho he lograt!

—Quina devoció, la seva, senyor Ramiro!

—Aquest clavell representa per a mí la felicitat i la fortuna.

—Què diu ara?

—El què sent. Posat al calaix del tauler, no falla ni una venda; crida moneda que és un gust.

—¡¡...!!

V. PI